

Поредица
Живей с отворени очи

ДВАТА БОЖИИ ЗАКОНА

- Кой според Библията е вечният морален закон на Бога?
- Може ли кръстът да унищожи закона?
- Откога датира законът на Десетте Божии заповеди?
- Декалогът и Новият завет
- Исус Христос и Божият закон
- Има ли грях там, където няма закон?

КАКВО КАЗВА БИБЛИЯТА?

НОВ ЖИВОТ
ИЗДАТЕЛСТВО
София, ул. Солунска 10
Тел. 980 47 01, 946 70 98; E-mail: new.life@tradel.net

ДВАТА БОЖИИ ЗАКОНА

Джоузеф Крюз

Двата закона

Joe Crews
© Amazing Facts, Inc.
P. O. Box 680
Frederick, MD 21701, USA

© Превод от английски: Гълъбена Василева
Редактор: Гергана Желева

ISBN 954-719-111-X

© Издателство "НОВ ЖИВОТ", 2001 г.
София, ул. "Солунска" 10

Колко заповеди се съдържат в Десетте заповеди? Не ви ли изглежда глупав този въпрос? Тогава спомнете си за него, когато хиляди вярващи ви дадат отговор: 94 или 110. Много хора имат странно вярване: Великият закон на Десетте заповеди бил всъщност част от церемониалния закон на Мойсей, който съдържал много специфични наредби. Те не виждат Декалога като особен и напълно неповторим поради Божественото му авторство. Не приемат изричното подчертаване в Библията на този морален кодекс, наречен „Десетте заповеди“.

Изглежда по-лесно човек да се справя с „десетте заповеди“, като ги смесва с деветдесет или сто други и ги нарече „наредби“ вместо „заповеди“. Тази решителна промяна е била направена, за да се отслаби силата на единствените думи в Библията, които Бог е написал със собствената Си ръка.

Нещо повече, твърди се, че след като десетте заповеди са част от Моисеевия закон на наредбите, който се изпълни на кръста, вече не сме задължени да им се подчиняваме, както и да принасяме агнета в жертва.

Имали в Писанията доказателства, че церемониалният и моралният закон не са идентични? Може ли да се твърди, че Десетте заповеди имат вечно, непроменимо естество, докато церемониалният за-

кон на наредбите и постановленията е приключил, когато Исус е умрял на кръста? Има много доказателства в отговор на тези въпроси и те гласят еднородно: Да!

Бог изяви тази разлика на слугата Си Мойсей и той я обясни на народа при планината Хорив: „И Той ви изяви завета Си, който ви заповяда да вършите, сиреч Десетте заповеди: и написа ги на две каменни плочи. И в онова време Господ ми заповяда да ви науча повеления и съдби, за да ги вършите в земята, към която преминавате даяпритежавате" (Второз. 4:13,14).

Забележете как Мойсей ясно разделя Десетте заповеди, от постановленията, които Той „заповяда", да даде на народа. Големият въпрос сега е дали тези наредби и съдби, които древният патриарх предаде на народа, са били определени като различен и отделен „закон".

Бог отговаря на този важен въпрос по такъв начин, че не остава място за съмнение: „И няма вече да направя нозете на Израила да блуждаят във от земята, която дадох на бащите им, само ако внимават да вършат всичко, що им заповядах, напълно според закона, който слугата Ми Мойсей им даде" (4Царе 21:8). Тук ние се уверяваме, че наредбите, които Мойсей даде на народа, били наречени „закон". Всяко дете може да схване, че тук се споменават два различни закона. Бог говори за закона, който „им заповядах" и за „закона, който слугата Ми Мойсей им даде". Докато не се разбере добре тази истина, ще съществуват безкрайни обърквания.

Даниил бе вдъхновен да направи същата изрична разлика, когато се молеше за опустялото светилище на своя разпръснат народ. „Да! Целият Израил пресгопи закона Ти, като се отклони, та не послуша гласа Ти; по която причина се изля върху нас проклетията и клетвата, написана в закона на Божия слуга Мойсей; защото Му съгрешихме" (Даниил 9:11).

Още веднъж виждаме „закона" и „закона на Мойсей". И този път двата са посочени като различни по съдържание. В Десетте заповеди, които Бог даде, няма проклетия. Но законът, записан от Мойсей, съдържаше изобилно такива проклетия и съдби.

Главната разлика между заповедите на Бога и закона на Мойсей е в начина, по който те бяха дадени и пазени. Ние вече цитирахме изявлението на Мойсей, че Бог „ги написа на две каменни плочи" (Второз. 4:13). Сравнете това с Изх. 31:18: „Двете плочи на свидетелството, каменни плочи, написани с Божия пръст".

Ето как бе даден Моисеевият закон: „А Мойсей написа тоя закон... А когато Мойсей написа на книга думите на тоя закон дори докрай, тогава Мойсей заповяда на левитите, които носеха ковчега за плочите на Господния завет, като каза: Вземете тая книга на закона и турете я край ковчега за плочите на завета на Господа, вашия Бог; и там ще бъде за свидетелство против тебе" (Второз. 31:9, 24-26).

Тази книга от наредби и съдби, която Мойсей написа, бе положена край ковчега. А законът, написан от Бога на каменни плочи, бе сложен вътре в ковчега на завета. „И да вложиш в ковчега плочите на свидетелството, което ще ти дам" (Изх. 25:16).

Можем да отбележим няколко разлики в двата закона: Те имаха различни автори, бяха написани върху различен материал, положени бяха на различно място и бяха напълно различни по съдържание.

Кой закон е "против нас"

Свга нека разгледаме по-подробно церемониалните наредби, които Мойсей написа в книгата. Те трябваше да бъдат положени „крайковчега... за свидетелство против тебе". Интересно е да забележим, че проклетията и съдбите на този закон изричаха наказания за престъпления, които напълно липсваха з Десетте заповеди. По тази причина се смяташе, че церемониалният закон е закон, който е

„противен“ към нас. Дори в Новия завет четем същите думи по отношение на този закон: *„...изличи противния нам в постановленията Му закон, който беше враждебен нам, махна го отсред и го прикова на кръста“* (Кол. 2:14).

Наистина нямаше нищо в закона на Десетте заповеди, което може да бъде определено като „противно“ - против ап. Павел и църквата, до която той пишеше - да се въздържат от прелюбодеяние, кражба, лъжа и така нататък. От друга страна, моралният закон бе благоприятен за тях, тъй като действаше в техен интерес. Трябва само да прочетем Павловото описание на закона на Десетте заповеди, за да осъзнаем, че тези вечни принципи никога не са били заличени или приковани на кръста. След като цитира Десетте заповеди в Римл. 7:7, апостолът написа: *„Законът е свят и заповедта свята, праведна и добра“* (ст. 12). После продължи в стих 14: *„Защото знаем, че законът е духовен...“*

Ако законът на Десетте заповеди бе заличен на кръста, щеше ли ап. Павел да говори с такъв изпълнен с благоговение език за неговото съвършенство и духовност? Той няма предвид един преминал, отпаднал закон. Апостолът казва: *„Законът Е свят... Законът Е духовен“*. С други думи Десетте заповеди са живи и действащи, когато ап. Павел пише до римската църква. В контраст с тях той описва Моисеевите наредби в минало време: *„БЕ противен нам... БЕ враждебен нам“*. Просто той не говори за един и същ закон. Единият е настоящ, действащ а другият - минал.

Интересно е, че Павел говори за петата заповед като задействаща, когато писа до ефесяните: *„Деца, покорявайте се на родителите сив Господа; „Почитай баща си и майка си (което Е първата заповед с обещание), за да ти бъде добре и да живееш много години на земята“*^. 6:1-3). Отново намираме великия апостол да потвърждава, че законът на десетте заповеди „Е“, а не „БЕШЕ“. Ако бе част от наредбите, описани от същия писател в Посланието към колосяните, той би казал „БЕШЕ първата заповед с обещание“.

В новозаветната църква имаше спор по въпроса за обрязването, което бе едно от главните изисквания на церемониалния закон. В Деян. 15:5 четем: *„Някои от фарисейската секта станаха, та казаха: Нужно е да се обрязватезичниците и да им се заръча да пазят Мойсеевия закон“*.

Както всички признават, това в никакъв случай не се отнася за Десетте заповеди. Те дори не споменават за обрязване. Но Павел заяви: *„Обрязването е нищо и необрязването е нищо, но важното е пазенето на Божиите заповеди“* (1 Кор. 7:19). **Ако законът, занимаващ се с обрязването, сега бе НИЩО (отменен), тогава какви „заповеди“ той възвеличи като все още задължителни? Човек трябва да е спял, за да не види тук двата закона. Моралният продължаваше да е в сила, докато законът за обрязването (церемониалният) бе отменен.**

В Библията има многобройни текстове, които доказват, че поради своя временен характер законът на символите никога не е стоял наравно с вечния морален закон. Системата на жертвоприношенията, човешкото свещенство и празничните дни в Моисеевите постановления бяха дадени, след като грехът влезе в света. Те винаги сочеха напред - към избавлението от греха, което щеше да се постигне чрез истинското Агне и бъдещия Свещеник - Исус.

В Посланието към евреите се доказва, че законът на левитското служене трябва да се промени, за да предаде свещенството на Исус Христос. Той не произхождаше от племето на Левий, а от Юдовото племе. Затова за Него бе казано: *„Който се установи не по закон, изразен в плътска заповед, но по силата на един безконечен живот“* (Евр. 7:12, 16).

Тази „плътска заповед“, се намира в закона, написан от ръката на Мойсей. Това е в остър контраст с Павловото описание на Десетте заповеди като „духовни“, „святи“ \л „добри“. Нищо не може да бъде и плътско, и духовно едновременно. Нито пък нещо може да бъде „добро“ и „недобро“ едновременно. А в Езекиил четем думите:

„Защото... оскверниха съботите Ми и очите им бяха към идоли на бащите им. Затова и Аз им дадох повеления, които не бяха добри, и съдби, чрез които не щяха да живеят“ (Езекиил 20:24,25). Наблюдавайте внимателно как пророкът определя съботния закон, а веднага след това казва: „И Аз им дадох повеления, които не бяха добри“. Знаем, че десетте заповеди бяха наречени „заповедта - свята, праведна и добра“ (Римл. 7:12). Поради проклятията и съдбите против постоянното им непослушание Моисеевият закон бе наречен "противен" и „недобър“.

Моралният закон е още от Едем

Моисеевият закон никога не е бил поставян наравно с вечния морален кодекс, който е действал от самото начало на човешката история. Макар че не бяха написани преди Синай, Десетте заповеди бяха разбирани и почитани от най-ранните патриарси. Дори Каин знаеше, че бе грях да убие, защото Бог му каза: „Грехътежи на вратата“ (Битие 4:7), преди да убие брат си.

Няма грях там, където няма закон. Библията учи: „Където няма закон, там няма нито престъпление“ (Римл. 4:15). И отново ни се казва: „Всеки, който върши грях, върши и беззаконие, защото грехът е беззаконие“ (1 Йоан. 3:4). Този принцип е приложен и по-нататък в Павловото изявление: „не бих познал греха, освен чрез закона, защото не бих познал, че пожеланието е грях, ако законът не беше казал: Не пожелавай!“ (Римл. 7:7).

Тези стихове силно подчертават истината, че няма грях там, където не е в сила законът на десетте заповеди. Божиите думи към

Каин, които споменахме, се отнасяха за убийството на Авел - нарушение на една от заповедите. Това е абсолютно доказателство, че моралният закон е бил в сила в тези ранни дни от човешката история.

По-късно Йосиф разкри, че познава задължителните изисквания на същия този закон. Той каза на Петефриевата съпруга: „Как прочее да сторя това голямо зло и да съгреша пред Бога?“ (Бит. 39:9). Той знаеше, че прелюбодейството е грях.

Авраам бе похвален от Бога с думите: „Понеже Авраам послуша гласа Ми и опази заръчането Ми, заповедите Ми, повеленията Ми и законите Ми“ (Бит. 26:5). Съвсем очевидно е, че законът, който Авраам вярно е изпълнявал, не е Моисеевият закон, защото той е бил даден 430 години по-късно. А ние току-що установихме, че Десетте заповеди съществуваша преди Авраам. Те осъдиха още Каин за убийство. Не е възможно великият, набожният Авраам да не е бил запознат с основните критерии за добро и зло, съдържащи се в десетте заповеди.

430 години по-късно бе добавен друг закон. Той бе в допълнение към този, който Авраам пазеше така внимателно. „И това казвам, че завет, предварително потвърден от Бога, не може да бъде развален от закона, станал 430 години по-после, така щото да се унищожи обещанието“ (Гал. 3:17). Контекстът на този стих показва, че Павел говори за церемониалния, а не за моралния закон. В стих 10 той говори за проклятията, „които са написани в книгата на закона“. Ние знаем, че това е бил Моисеевият закон, защото само в закона, написан на каменните плочи, нямаше проклятия.

Можем ли да намерим по-нататъшно потвърждение, че този по-късно даден закон е бил наистина написаният от древния патриарх? Отговорът е в Гал. 3:19: „Тогаваша защо се даде законът? Прибави се с цел да се изляват престъпленията, докле да дойде Потомъкът, на Когото биде дадено обещанието...“. Тук имаме два значителни факта, отнасящи се до закона, който бе прибавен. Казва ни се защо той е бил даден и колко време ще действа. Тези две негови особености трябва

да бъдат внимателно разгледани, тъй като съдържат убедително доказателство за разглеждания от нас въпрос.

Първо: Защо бе даден той? Стихът ясно изтъква, че той се „прибави с цел да се излязат престъпленията“. Това е много важно, защото току-що установихме, че *„къето няма закон, там няма нито престъпление“* (Римл. 4:15). Човек не може да бъде виновен за престъпването на нещо, което не съществува. В този случай един закон очевидно съществува и той е бил „престъпван“. Това е направило необходимо да се добави още един закон, 430 години след Божия завет с Авраам. И тъй като е докладвано, че *„Авраам... упаци... заповедите му“* (Ив\л. 26:5), ние разбираме, че този по-ранен закон, който Авраам пазеше, са Десетте заповеди. Мойсей тогава още не е бил роден и това не може да е неговият закон.

Какво следва от това доказателство? Божият закон беше нарушен, а това доведе до необходимост да се прибави церемониалният закон. Десетте заповеди забраняват убийството и ако те бъдат нарушени, друг закон би трябвало да влезе в действие, за да определи вината и наказанието за неспазването на първия. Този втори закон е Моисеевият.

Второ: Колко време този „прибавен“ закон остана в действие? Писанията казват: *„докато дойде Потомъкът“*. Няма спор върху личността на този потомък. Това е Христос. Но имаме ли доказателство, че законът, който бе заличен и прикован на кръста, наистина е Моисеевият? Това е *„противния нам в постановленията му закон“*. Никъде Десетте заповеди не са наречени така. Този термин се отнася за местните законови параграфи, подобни на градски наредби, които имат сила само за границите на града. В сравнение с тях Десетте заповеди са като Конституцията на Съединените щати.

Кой закон е заличен?

Но нека погледнем по-отблизо текста в Кол. 2:14-16, за да схванем истинската картина. След като описва „изличаването“ на противния нам в постановленията му закон и неговото приксяване на кръста, ап. Павел пише: *„И тъй, никой да ви не осъжда за това, което ядете или което пиете“*. Изразът „и тъй“ означава „въз основа на току-що казаното“. С други думи той казва: „Поради факта, че тези постановления бяха изличени, ЗАТОВА нека никой да не ви съди за това, което ядете или пиете“.

Сега разбираме ясно за кой закон се говори тук. Има ли нещо в Десетте заповеди относно ядене и пиене? Абсолютно нищо. Има ли нещо такова в церемониалния закон? Разбира се. Повечето от неговото съдържание се отнася до предписанията относно меса и питиета, принасяни в жертва.

Но нека прочетем текста до края: *„И тъй, никой да ви не осъжда за това, което ядете или което пиете, или за нещо относно някой празник, или новомесечие, или събота“* (Кол. 2:16, 17).

Ето въпроса: Можеха ли тези съботни дни да са седмия ден - съботата - от закона на Десетте заповеди? Не, защото са ясно определени като „сенки на бъдещите неща“. Моля, имайте предвид, че седмичната събота бе установена от Бога, **преди грехът да влезе в света**. Не можеше да има символи и сенки преди съществуването на греха! Всичките сенки бяха дадени поради греха и сочеха напред към избавлението чрез Христос. Всички закрани агнета представяха Исус - исти^кото Агне, Което щеше да **утире** за греховете на света. Ако грехът не бе влязъл в света, не би имало нужда от Спасител и следователно не би имало нужда жертвени агнета да сочат към един Избавител.

Така че тези, „съботи..., сянка на онова, което ще дойде“, не е възможно да са се отнасяли за седмия ден - съботата. Но тогава за кои друга съботи се говори тук? Имаше ли други „съботи“ освен седмичната събота? Да. Имаше годишни съботи, които нямаха нищо общо със съботата на седмия ден или с Декалога. А те определено бяха част от системата на „постановленията“, която приключи на кръста.

В доказателство за това нека се върнем към Моисеевия закон и да прочетем за тези годишни празници, които бяха сянкovi съботи. *„Говори на израилтяните, като речеш: В седмия месец, на първия ден от месеца, да ви бъде тържествена почивка, спомен от тръбно възклицание, свето събрание“*(Пев. 23:24). Отново четем: *„Десетият ден на тоя седми месец да бъде ден на умилостивение;... за да смирите душите си; на деветия ден от месеца вечерта, от вечер до вечер, да пазите съботата си“*(ст. 27, 32).

Както ясно се вижда, тези годишни съботи се падаха в различни дни от седмицата. Бог специално обясни, че те не трябва да бъдат обърквани със седмичната събота. *„Тия са Господните празници, в които да свиквате свети събрания, за да принасяте жертва чрез огън Господу, всеизгаряне, хлебен принос, жертва и възлияния, всяко на определения мудар, освен Господните съботи“*(ст. 37, 38).

Сега можем да разберем за какво говори Павел в Посланието до колосяните, когато писа за ядене и пиене *„и за съботните дни, които са сенки“*. Предписани бяха жертви за всеки от тези годишни празници. Те бяха сенките, сочещи към бъдещата жертва на Исус. Но Библията казва, че те били „освен Господните съботи“ или „освен съботата от седмия ден“.

Сега изяснихме напълно кой закон бе изличен и прикован на кръста. **В** момента на Христовата смърт, храмовата завеса се раздра отгоре надолу от невидима ръка (Матей 27:51). Разкри се Светая Светих, където чрез погръсканата кръв се внасяха всички грехове на народа. Но никаква кръв повече не бе необходима, нито бе нужно вече да се колят агнета. Истинското Агне бе принесено. Оттук ната-

тък принасянето на животни щеше да бъде отхвърляне на Спасителя и отричане на това, което Той изпълни, представено чрез сенките и символите. Затова щеше да бъде „противно нам“ или „враждебно нам“ да продължим да спазваме Моисеевия закон.

За да изясним по-нататък тази материя, нека зададем няколко прости въпроса. В деня преди да умре Исус щеше ли да бъде грях човек да откаже да принесе агне, за да му бъдат простени греховете? Отговорът е „да“. Това бе единственият начин за получаване на прощение. Друг въпрос: Щеше ли да бъде грях човек да откаже да приведе агне В ДЕНЯ СЛЕД СМЪРТТА НА ХРИСТОС? Не, защото истинското Агне вече се бе пожертвало. Завесата бе разкъсана и постановленията-заличени. Един закон бе отменен чрез приковаване на кръста и това е церемониалният закон на Мойсей. Павел потвърждава това в Еф. 2:15: *„...като в пътта Си унищожи враждата, сиреч, закона със заповедите му, изразени в постановления...“*.

Сега нека зададем нов въпрос: В деня преди да умре Исус беше ли грях да се краде? Без съмнение, да. А след Неговата смърт? Отговорът е отново „да“. Това беше точно толкова нечестиво, колкото и преди Той да умре. Очевидно заличаването на постановленията, символите и сенките не повлия на великия морален кодекс (десетте заповеди) в ни най-малка степен. Те всички важат както преди, така и след смъртта на Христос.

Днес има християни, които настояват, че годишните съботи трябва да се пазят наред със седмичната събота. Ако това е вярно, тогава какви бяха съботните дни, които бяха изличени и приковани на кръста? А какъв бе „празникът“, споменат от ап. Павел като изличен наред с тези *„съботи, които бяха сянка на бъдещите неща“*? Гръцката дума за „празник“ е „хеорте“, което също се използва, за да се определи един от годишните празници на евреите. *„Подир това имаше юдейски празник (хеорте) и Исус влезе в Ерусалим“* (Йоан 5:1). Това е без съмнение един от светите дни, за които ап. Павел говори като за изличени. В контраст с тях, седмичната събота никога не е нари-

чана „празник“, нито е свързана с евреите като израз „събота на евреите“. Тя е само определена като „съботана Господа“.

Оправдан е нашият интерес към изследванията на най-забележителните библейски тълкуватели на Библията (включително Адам Кларк и Албърт Барне). Те се съгласяват, че ап. Павел не говори, че на кръста са били изличени Десетте заповеди. Дуайт Муди, доктор Скофийлд и Били Греъм също потвърждават, че изличеният закон е церемониалният.

Десетте заповеди в небето

А сега да се запитаме: Какво е значението на факта, че плочите с Божия закон бяха поставени вътре, в ковчега на завета? Спомнете си: това място бе най-святото на земята, защото представляше Божия трон. Отец бе казал: „*Там ще се срещам с тебе и отгоре на умилостивилицето измежду двата херувима*“ (Изх. 25:22). Под славата на шекината, символизираща Божието присъствие, бе поставен светият закон. А там, както знаем от Писанията, Исус - нашият велик Първосвещеник - трябваше да се застъпва с кръвта Си за грешниците.

Земното светилище бе направено според видения от Мойсей обречец в небето. Цялата му свещеническа служба бе символ и сянка на Исусовото дело. Като истински Първосвещеник, Той щеше да служи в Светая и в Светая Светих на небесното светилище. „*Христос влезе не в ръководворено светилище, образ на истинското, но в самите небеса, за да сеявивечепред Божието лице за нас*“ (Евр. 9:24).¹ Авторът на Откровението - Йоан - видя истинското светилище в не-

бето, където Христос сега служи като Първосвещеник. Там Той прави умилостивение за нашите грехове.

Какво е грях? „*Грехът е беззаконие*“ (1Йоан. 3:4). Според кой закон? Йоан дава отговора в Откр. 13:8: „*Отвори се Божият храм, който е на небето, и видя се в храма ковчегът на Божия завет*“.

Ето прототипа на целия Стар завет. Тук е истинският Свещеник и Посредник, а в ковчега на завета - истинските Десет заповеди. Нека помним, че **АКО ЗАКОНЪТ, КОЙТО БЕ В КОВЧЕГА, Е ПРИКОВАН НА КРЪСТА, ТО ХРИСТОС ПОСРЕДНИЧИ ЗА ПРЕСТЪПВАНЕТО НА ЕДИН НЕВАЛИДЕН ЗАКОН!**

Йоан видя тази небесна сцена много години след кръста. Тя е същата и днес! В небесната Светая Светих Христос принася Своята кръв за греха. Не е чудно, че умилостивилицето е поставено точно над плочите с Десетте заповеди. Ако махнем ковчега, който съдържа Божия закон ще отстраним основата на Божието управление. Ще отстраним също закона, чрез който грехът може да се определи и съди. Ако нямаше закон, нямаше да има престъпление и следователно нямаше да има нужда от Застъпник и Спасител.

След като небесното светилище е поставено над ковчега, съдържащ Десетте заповеди, не остава съмнение за валидността на този закон. Всички хора ще бъдат съдени по този вечен кодекс, който е в основата на Божието управление. Яков писа: „*Защото, който опази целия закон, а съгреши в едно нещо, бива виновен във всичко. Понеже Онзи, Който е рекъл: „Не прелюбодействуй!“, рекъл е и: „Не убивай“.* Тъй че, ако не прелюбодействуваш, а пък убиваш, станал си престъпник на закона. Така говорете и така постъпвайте като човеци, които ще бъдат съдени по закона на свободата“ (Яков 2:10-12).

Нека помним истините, които се съдържат в тези стихове. По кой закон ще бъдем съдени? Яков не оставя място за съмнение. Той цитира две от Десетте заповеди. Нека отбележим и как се определя този закон като напълно единен по своето естество. Апостолът изтъква, че ние сме отговорни за пазенето на „целия закон“. Колко

заповеди се съдържат в него? Точно десет! Какво става, когато нарушим една от десетте? Ние сме „престъпници на закона“- отговаря Яков. А това престъпване Библията нарича „грех“: „Грехът беззаконие“ (1Йоан. 3:4).

Защо дойде Исус? „Когато ще наречеш Исус, защото Той е, Който ще спаси людете Си от греховете им“ (Матей 1:21). Забележете, че Божият Син дойде да ни спаси не от нарушаването на закона, но „ако съгреши някой, имаме Ходатая при Отца, Исуса Христа Праведния“ (1Йоан. 2:1). Тук е представена картината на нашия велик Първосвещеник, застъпващ се с кръвта Си в небесното светилище в полза на престъпниците Божия закон.

Валиден ли е аргументът, че всичките десет заповеди са заличени на кръста, а след това девет от тях - възстановени в Новия завет? Това е измислено с цел да се заобиколи четвъртата заповед. Никой християнин, никога не е намирал недостатък в която и да е от деветте заповеди. Защо трябва да се премахва четвъртата? Очевидно защото я нарушават и не искат да повярват, че тя ги осъжда. Могат ли човеци да анулират целия Декалог и след това да възстановят девет от неговите правила? Ние вече показахме, че само Моисеевият закон бе премахнат, а не Десетте заповеди. По-нататък в своето послание Яков заявява, че **целият този закон** е задължителен и нарушаването на която и да е от неговите точки е грех. Как може някой да изхвърли четвъртата от Десетте заповеди и законът да си остане „целият“?

По един или друг случай съботната заповед е споменавана в Новия завет повече от която и да било от останалите девет. Това може би е свързано с факта, че Бог е избрал четвъртата заповед за великия тест в Своя закон. В Изх. 16 гл. Той използва седмия ден - съботата, за да „ги опитам ще ходят ли по закона Ми или не“ (Изх. 16:4).

Има ли причина да вярваме, че съботата е тест, който не може да се намери в никоя от другите девет заповеди? Интересен въпрос за размисление! Тази заповед бе изразена по съвсем различен начин („Помни...“ вместо „Не...“). Тя е единствената, чието нарушаване не

носи непосредствен срам за човека. Някой би могъл да се въздържа от кражба, защото го е страх от затвора. Други не прелюбодействат поради страх от разярен съпруг. Всъщност престъпването на която и да е от Десетте заповеди носи своите последици. Затова те могат да бъдат пазени просто за да се избегнат отрицателните последици от непослушанието. Но имайте предвид и следното: В нашия свят четвъртата заповед носи срам за този, който я пази. Всъщност единствената причина, поради която човек може да предпочете да не я нарушава, е любов към Христос и поставяне на Неговата воля над човешката. Затова тя представлява особен изпит за истинската любов към Бога.

Доказателство, че съботата остава

Има МНОГО доказателства, че Десетте заповеди (включително и съботата) са валидни за една послушна новозаветна църква. аз бих искал да насоча вниманието върху едно от тях, което често бива пренебрегнато или неправилно тълкувано. Намираме го в Евр. 4 гл. Това вероятно е най-убедителното доказателство в полза на почитането на съботата, което може да се намери в Библията.

Разглеждайки цялата книга Послание към евреите, разбираме, че много неща от Стария завет са отменени. Тук ап. Павел обяснява, че жертвената система е била премахната поради факта, че Христос я е изпълнил. Левитското свещенство също вече не бе нужно, защото функцията му бе поета от Първосвещеника - Христос. Очаквах ли християните да чуят, че Той е отменил и съботата? Ако бе така, трябва да са били успокоени, когато той написа думите: „Следователно,

за Божиите люде остава една съботна почивка " (Евр. 4:9).

Контекстът на Евр.3 и 4 гл. ни показва, че Павел не се опитваше да убеди християните евреи кой ден да пазят свято. Те вече знаеха това. Голямата му грижа бе да им покаже как да влязат в духовна връзка с Христос. Трябваше да изпитат почивката от делата на греха. Той доказа, че израилевите чада не намират тази истинска почивка поради факта, че им липсваше вяра и послушание в пустинята. Макар че гръцката дума за почивка „катапаузис" означава просто „прекратяване на работа", контекстът показва, че авторът говори на първо място за намиране на духовна почивка.

Въпреки това двете глави определено свързват духовната почивка със спазването на седмия ден - съботата, постановена и заповядана от Бога в началото. Иначе не бихме намерили в ст. 4 пряко цитиране от Бит. 2:2: *„Защото нейде си е говорил за самия ден така: „И почива си Бог на седмия ден от всичките Си дела" (Евр. 4:4).*

Причината да се цитира тук Божията почивка в седмия ден от сътворението се разкрива, когато анализираме стихове 9 и 10. ап. Павел казва, че това, което остава на Божия народ, не е „катапаузис" (духовна почивка), а „сабатисмас", означаващо буквално „пазене на съботата". В ст. 10 намираме истинския ключ, който неоспоримо доказва, че „сабатисмас" - това не е само духовна почивка, но и прекратяване на физическата работа. *„Защото оня, който е влязъл в Неговата почивка, той си е починал от своите дела, както и Бог от Своите Си".* Тук се посочва, че Бог си е починал от Своите дела, като се използва думата „катапаузис" - духовна почивка.

Големият въпрос, свързан с този стих, е насочен към това, от което човек си почива. Тук за дела за постигане на спасение ли се говори или за физическата работа, която прекратяваме в събота? Отговорът е ясно разкрит от израза *„както и Бог от Своите Си"*. А сега да установим от кои дела си почива Бог. Той прекрати физическата Си работа по сътворението на седмия ден. И ние сме увещани да прекратим нашата. Триединството не просто влезе в духовна по-

чивка на седмия ден. Ако беше така, можехме да заключим, че не е имал духовна почивка в първите шест дни. Факт е, че Бог винаги е в духовна почивка. Той просто си почива на седмия ден от своята работа по сътворението. Ап. Павел ни казва, че онези, които **НАИСТИНА СА ПОЛУЧИЛИ ДУХОВНАТА ПОЧИВКА НА СПАСЕНИЕТО, СЪЩО** ще прекратят физическата си работа в събота **КАКТО БОГ ПРЕКРАТИ СВОЯТА**.

Всичко това придава нови измерения на почитането на съботния ден. То напомня за нашето лично спасение. Стои като блажен седми-чен спомен за почивката от греха, която имаме чрез Христос. Не е чудно, че съботата остава за Божия народ! Нашият Създател я направи символ на най-сладките духовни благословения, дадени на човешкото семейство.

Как пазенето на съботата съответства на опитността на спасението? Какво наистина прави нещо да бъде свято? В Исая 58:13 съботата е наречена „светият Ми ден" и „наслада". Божият присъствие е това, което прави нещата святи. Помните ли горящата къпина? Божият присъствие е в съботата точно така, както и в живота на един истински християнин. Тогава защо истинското пазене на съботата да не бъде паметник на спасението чрез Христос?

Не случайно еврейската дума „шасид", е използвана в Исая 58:13, за да опише съботата *{„светия Ми ден}* и в Лев. 19:2, за да опише Божия народ *{„свети бъдете"}*. Бог обитава и в съботата, и в Своя народ чрез осветяващото Си влияние. Затова ги нарича „свети". Ето защо Той направи съботата още от началото знак за осветяване. *„Дадох им и съботите Си да бъдат знак между Мене и тях, за да познаят, че Аз, Господ, ги осветявам"*(Езекиил 20:12). Новият международен превод казва: *„за да познаят, че Аз, Господ, ги правя свети"*.

За да не издигне някой аргумента, че съботата е знак на святост само за евреите, ще добавя текста: *„Ако сте Христови, то сте Авраамово потомство, наследници по обещание"*(Гал. 3:29). Всички новородени християни са истинският Израил днес и са били осветени от Бога. Затова съботата е за тях.

Знакът за освещението бе потвърден в Новия завет от думите на Павел в Евр. 4:9, **10**. Пазенето на съботата остава за Божия народ. Тъй като сме влезли в Неговата духовна почивка („*свети бъдете*“), Бог заявява, че трябва също да си починем от нашите дела, „*както Бог от Своите Си*“ („*в светия Ми ден*“).

Някой би могъл да каже, че след като сме влезли в духовната почивка, няма нужда да съблюдаваме „паметника“ за нея чрез буквално спазване на съботата. Но ако това е така, би трябвало да престанем да употребяваме и водата за кръщение. Потопяването възпоменава смъртта на стария човек на греха. Ние преживяваме това ново-рождение преди да влезем във водата, с която се кръщаваме. Ако физическото спазване не е необходимо просто защото духовният символ вече се е изпълнил в нас, тогава би трябвало да отхвърлим и действителното потапяне.

Би трябвало да отхвърлим и празнуването на Господнята вечеря. Тя също възпоменава една опитност на сърцето - че приемаме жертвата на нашия Господ чрез вяра. Но трябва ли да изоставим буквалното участие в Господнята вечеря, защото вече сме влезли в духовната радост, която тя символизира? Разбира се, че не. Тогава защо някой смята, че съботата не трябва да се съблюдава буквално само защото е паметник на общението с Христос? Ап. Павел казва, че тя ОСТАВА като съботна почивка за Божия народ.

В монументалния си коментар на цялата Библия Джемисън Фосет и Браун пишат следното върху Евр. 4:9: „Този стих непряко установява задължителността на съботата „ (стр. 449). Интересно е, че такава изявление правят и учени-богослови, пазещи неделята. В контекста връзката на духовната почивка на спасението с буквалното съблюдаване на съботата е неоспорима.

Нека да обобщим това, което открихме по въпроса за двата закона. Установихме, че Десетте заповеди не са от категорията на временния Мойсеев закон. Този морален кодекс, поставен вътре в ковчега на свидетелството, както и цялото светилище в пустинята, бе

копие на истинския образец в небето. Открихме, че този закон бе повторен и потвърден в Новия завет. Бе разпознат във видението на Йоан, рисуващ картината на умилювалището в небесното светилище, където Христос служи със Своята собствена кръв за прощението на греха. От тази фундаментална позиция Декалогът продължава да бъде основа на Христовото застъпническо служене за нас в тронната зала на небето, защото е непоклатим и непроменим Божи закон.

Поредица „ЖИВЕЙ С ОТВОРЕНИ ОЧИ

- „Планета в бунт против Бога"
- „Възкресение и кръщение"
- „Среща в Космоса"
- „Хиляда години след Второто пришествие"
- „Удивителните чудеса на творението"
- „Еволюцията - на изпит пред науката"
- „Забравената Божия заповед"
- „Свята ли е неделята"
- „Защо Бог казва „Помни!"
- „Кой причинява страданието"
- „Раят - мит или реалност"
- „Миг след смъртта"
- „Има ли живот извън тялото"
- „Огънят на ада"
- „Притчата за богатяша и бедния Лазар"
- „Духове от други светове"
- „Объркващите стратегии на Сатана"
- „Мислите ли за развод?"
- „Смърт в кухнята"
- „Двата Божии закона"
- „Вашият случай в Божия съд"
- „Окончателната присъда"
- „Цената на Голгота"
- „Кръв зад завесата"
- „Божият отговор на Новия световен ред"
- „Кое е по-лесно - да бъдеш спасен или да бъдеш изгубен"